

"De luiaard"

De luiaard was helemaal niet lui, dat wist hij heel zeker, want hij was vaak de hele dag in touw, maar hij was wel langzaam, waardoor de andere dieren dachten dat hij lui was. Het was vooral vervelend als snelle dieren hem gingen plagen met zijn vermeende luiheid, omdat ze wisten dat hij toch te traag was om er iets tegen te doen.

Maar de luiaard dacht dat er misschien iets aan te doen was. In een donker deel van het bos groeiden namelijk struiken, waarvan de bessen je snel maakten. Hij wist dat dat zo was, omdat hij daar wel eens in de buurt gehangen had, en andere dieren de bessen had zien eten, om ze vervolgens met wij open ogen als wilden in het rond te zien rennen en springen.

De luiaard wist wat hij ging doen. Hij ging een lading van die bessen plukken, en als er dan weer iemand hem kwam pesten met zijn traagheid, dan zou hij de bessen snel opeten, en dan zouden ze wel eens zien!

En zo gebeurde het. De luiaard had een voorraadjie bessen geplukt en in zijn vacht verborgen, hij hing rustig aan een tak, om heel actief zijn laatste maaltijd te verteren, en natuurlijk kwam er een eekhoorn langs, die plagend lachend over zijn buik en rug heen en weer ging klauteren.

Zo snel als hij kon pakte de luiaard de bessen en slikte ze allemaal door. Er gebeurde niets. Nog steeds niet. Of... toch?

De luiaard had opeens het gevoel dat hij in brand stond, maar ook dat de wereld om hem heen langzamer ging bewegen. Hij stak zijn poot uit naar de eekhoorn en had hem bijna te pakken! De eekhoorn schrok zich een hoedje en de luiaard lachte hard. Hij haakte een poot verderop om de tak, slingerde zich naar voren en verbaasde zich over de snelheid waarmee hij vooruitkwam. Nog een poot en een slinger, en nog één, en nog één...

De eekhoorn maakte dat hij weg kwam voor de aanstormende luiaard.

Hoger de boom in, snel om de takken zwaaiend, "boeoeoeoe" brullend naar alle nieuwsgierige, maar toch wel wat bange boombeesten. Ja, dacht de luiaard, dit was het leven, zeg!

Maar toch, dat brandende gevoel werd steeds erger, het leek wel of hij vlam zou vatten. Zijn vacht was veel te dik om die warmte kwijt te raken, en hij had geen staart of oren die hij kon gebruiken om af te koelen. En omdat hij niet gewend was aan zoveel beweging, begonnen al zijn spieren te protesteren.

Nog heel even wilde de luiaard de andere dieren schrik aanjagen, maar ze waren allemaal al zo ver weggevluht dat hij ze nooit meer zou kunnen bereiken. Een beetje beduusd ging hij onder een tak hangen om na te denken. Maar hij had het zo warm, en hij was zo moe, dat hij niet meer wist te verzinnen wat hij nog kon doen om plezier te maken.

Langzaam sukkelde de luiaard in slaap. De andere dieren kwamen voorzichtig weer dichterbij en spraken met verbazing over de plotseling-zo-snelle luiaard. Ze besloten dat het misschien wel gevaarlijk was om de luiaard met zijn traagheid te pesten, want je wist maar nooit wat voor gekke dingen hij de volgende keer zou doen.

Toen de luitaard uren later wakker werd, voelde hij zich weer net zo lekker loom als altijd, geen brandend gevoel, geen zin meer in snelheid. De spierpijn begon ook langzaam over te gaan. En ook, merkte hij na een paar uur rustig door de bomen te hebben gekropen: geen pesters meer! Hij glimlachte in zichzelf: dan was het dus toch allemaal de moeite waard geweest.

© april 2014, muis, BasicPublishing.nl